

ρει τί λείει, σκέφθηκε ο Ρουσέκ.

Καί θέλησε νά τήν διασκεδάση. Κάθησε κοντά της, πέρασε τὸ χέρι του στή μέση της καί τήν ἄφησε νά συνεχίσει τίς ἐξομολογήσεις της.

— Τρεῖς μέρες τώρα ἔχω ἀπομείνει ὀλομόναχη στὸν κόσμο, τοῦ εἶπε ἡ Ναδία. Οἱ γονεῖς μου δὲν ὑπάρχουν πειὰ. Πέθαναν ἀφοῦ πάλαιψαν μὲ τὴ φτώχεια καί τὴ δυστυχία. Δέκα ὀλόκληρα χρόνια εἶχαν ζήσει στὸ Παρίσι μὲ τὴν ἀναμνησι μιάς πολυτελοῦς ζωῆς πού εἶχε σβῦσει γιὰ πάντα. Θυμάμαι ὅτι πολλές φορές ὁ πατέρας μου φοροῦσε τὴ μεγάλη στολή τοῦ στρατηγού, στόλιζε τὸ στήθος του μὲ τὰ παράσημά του, στεκόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη κι' ἄρχιζε νά κάνη χειρονομίες καί νά παραμιλάη. Τότε ἡ μητέρα μου ἔπεφτε στὰ γόνατα καί μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νά μᾶς λυπηθῆ καί νά μᾶς βοηθήσει... Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία κράτησε δέκα σωστὰ χρόνια! Καί νά ξαφνικά πού ὄλα τέλειωσαν μὲ μιάς κι' ἔμεινα ἔρημη στὸν κόσμο. Τρεῖς μέρες γύρισα ὄλη τὴν κοσμοπόλι, μὰ στάθηκε ἀδύνατο νά βρῶ μιά δουλειά. Ἀπογοητευμένη καί πεινασμένη, θέλησα νά πέσω στὸ Σηκουάνα καί νά πιγῶ. Γότε παρουσιασθήκατε σεῖς...

— Καί σ' ἔσωσα! εἶπε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ Πῶλ. Ἔλα τώρα, τί παραμύθια κάθεσαι καί μοῦ διηγείσαι. Μὲ νομίζεις λοιπὸν γιὰ τόσο ἀφελή; Λαμπρά, ποιὸς σοῦ ἀρνήθηκε ὅτι εἶσαι ἕνα καλὸ κι' ὠμορφο κορίτσι; Δὲν ξέρω ὄμως γιὰ ποιὸ λόγο χάνεις ἔτσι ἄδικα τὴν ὥρα σου...

Ἡ ὠμορφη Ρωσίδα δέχτηκε σὰν μαχαιριές αὐτὰ τὰ λόγια του. Ὁ Ρουσέκ τὴν εἶχε προσβάλει. Ἡ μυστικοπαθῆς ψυχὴ της εἶχε πληγωθῆ πολὺ βαθειά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ψιθύρισε. Νόμισα ὅτι ἦσαστε διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους...

Μὰ ὁ Πῶλ δὲν τὴν ἄκουγε. Ἄρχισε νά τῆς λέη ἀσυνάρτητα τρυφερά λόγια, ψεύτικες ὑποσχέσεις καί νά τῆς μιλάη γιὰ ἔρωτα, ἐνῶ τὴν παρέσυρε σὲ μιά αἰσθησιακὴ διασκέδασι. Ἐκείνη ἔβγαζε κάθε τόσο μικρά ξεφωνητὰ φρικῆς, ἦταν κατάχλωμη κι' ὄλο τὸ σῶμα της, γυμνὸ πειὰ, ἔτρεμε ἀπὸ μιά τρομαχτικὴ νευρικὴ κρίσι. Ὁ Ρουσέκ ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρωτοφανῆ ἀπόλαυσι. Πρῶτη φορά κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του μιά γυναίκα πού κλαίγε καί σπάρραζε ἀπὸ τὸν ψυχικὸ πόνου της. Τὸ μαρτύριό της τὸν ἐρέθιζε.

Ξαφνικά ἡ Ναδία ἀπλωσε πρὸς τὸ τραπέζακι γρήγορα τὸ χέρι της πῆρε ἕνα λεπτὸ μαχαίρι ἀπ' τὰ σερβίτσια κι' ἀποθῶντας μὲ δύναμι τὸν Πῶλ τὸ κάρφωσε στὸ στήθος της. Ὁ Ρουσέκ ἐνοιωσε τὰ χέρια του νά βάφονται στὸ αἷμα. Μὲ μιά ἄγρια κραυγὴ τινάχθηκε πίσω κι' ἄρχισε νά καλῆ βοήθεια. Τὸ κέντρο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἔτρεξαν τὰ γκαρσόνια, ἡ ἀστυνομία.

Ὁ Πῶλ διηγῆθηκε δέκα φορές τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνή. Ὑστερα ἔπλυνε τὰ χέρια του καί γύρισε στὸ διαμέρισμά του. Μὰ τώρα πού εἶχε συνέλθει κατάλαβε τὸ φοβερό του ἔγκλημα. Εἶχε σῶσει αὐτὸ τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸν πνιγμὸ, τὸ εἶχε κάνει νά ἐλπίσῃ ὅτι ἡ ζωὴ μπορούσε γι' αὐτὸ ἀκόμα νά εἶνε ὠμορφη κ' ὕστερα τὸ εἶχε ἐξευτελίσει καί τὸ εἶχε κάνει μόνο του νά σκυτωθῆ. Ναι, ὁ Πῶλ Ρουσέκ ἦταν ἕνας δῆμιος. Ἐνας ἐγκληματίας.

Κι' ἐνῶ τὸ Παρίσι ξυπνοῦσε κι' ὁ ἐργατικὸς κόσμος πῆγαινε στὶς δουλειές του, ἐκεῖ, στὸ τέταρτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ, ἕνας ἄνθρωπος πού εἶχε συχαθῆ τὸν ἑαυτὸ του, ἔγραφε τίς τελευταῖες θελήσεις του, ὠμολογοῦσε τὸ ἀδικημά του κι' ἐτοιμαζόταν νά κρεμασθῆ!...

ΛΟΥΪ· ΝΤΥΡΑΝ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί ἀπαντοῦν ἡ δεσποινίδες)

Ἡ δις ΛΕΜΟΝΗ ΜΟΓΙΖΟΥ (Ἅγιος Κήρυκος — Ἰκαρία), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἄνδρα πού ἔχει εὐγενικοὺς τρόπους, μὀρφωσιν καί εἰλικρινεῖαν αἰσθημάτων καί πού θά μπορέσῃ νά γίνῃ καλὸς οἰκογενειάρχης.

Ἡ δις ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΠΑΓΟΥ «Μπροῦκλιν — Ἀμερικῆς), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον ἕνα νέον 25 — 28 ἐτῶν, τίμιον καί εἰλικρινῆ, πού νά διαθέτῃ ἐργατικότητα καί μεγάλο θάρρος στὴ ζωὴ καί ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ὑπομονὴ καί τὴν ἐπιμονὴ του, νά κατορθώσῃ νά χαρίσῃ στὴ γυναίκα του μιά ἀνετὴ καί εὐτυχισμένη ζωὴ.

Ἡ δις «ΜΑΙΡΗ» (Καρλόθασι — Σάμου), γράφει : «Τὸν ἰδανικὸν σύζυγο, τὸν ἀχώριστο σῖντροφο τῆς ζωῆς μου τὸν φαντάζομαι μελαχροινὸ, ὄχι πολὺ ὠραῖο, ὄυτε ὄμως καί ἄσχημο. Νά ἔχῃ ἡλικία 24 — 25 ἐτῶν. Θέλω νά εἶνε εὐγενῆς, ὕγιης καί ἐργατικὸς. Πλούτη δὲν ζητῶ, παρὰ μόνον καλὴ καρδιά καί ἀγάπη».

Ἡ δις Ε. Π. Φ. (Mehal-la - Kebir - Egypte), θεωρεῖ ὅτι γιὰ νά ὑπάρξῃ ἰδανικὸς σύζυγος καί συνεπῶς εὐτυχισμένος γάμος, πρέπει νά βρεθῆ πρῶτα ἡ κατάλληλη σύζυγος, διότι ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ γάμου καί ἡ ἁρμονία τοῦ σπιτιοῦ. Καί τέτοια γυναίκα εἶνε ἐκείνη, πού μὲ τοὺς τρόπους της καί τὴν συμπεριφορά της θά διαπλάσῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνδρὸς καί θά τοῦ χαρίσῃ τὴν πραγματικὴ εὐτυχία.

Ἡ δις «ΤΡΕΛΛΗ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ», Ἀθηναί, ἀπαντᾷ : «Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἰδανικὸς σύζυγος, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει ἀγάπη. Τὸ νά εἶνε ὁ σύζυγος πλούσιος ἢ φτωχός, τὸ νά εἶνε ὠμορφος ἢ ἄσχημος, αὐτὰ εἶνε ὄλα περιττά, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀγάπη. Γιὰ μένα τοῦλάχιστον πρέπει νά ἔχῃ καρδιά ν' ἀγαπᾷ. Ἡ διασκέδασις, οἱ χοροὶ, τὰ γλέντια, τὰ λουσα, ὄλα εἶνε ἕνα τίποτα μπροστὰ στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη εὐτυχία τοῦ γάμου».

Ἡ δις «ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΣΣΑ» (Χανιά — Κρήτης), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγο τὸν ἄνδρα πού θ' ἀγαπήσῃ τὴν γυναίκα του καί θά τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη, μόνο μὲ τὴν ἀγάπη του, ὅπως κι' ἐκείνη θά τὸν ἀγαπᾷ ὁμοῖα καί θά προσπαθῆ νά τὸν ἀνακουφίξῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἡ δις «ΕΒΕΛΥΝ» (Ἀθηναί), ἀπαντᾷ : «Γενικῶς ὁ τύπος τοῦ συζύγου πού ἀνταποκρίνεται στὸ ἰδανικὸν μου καί τὸν θεωρῶ ὡς τὸν τελειότερο, εἶνε ἐκεῖνος πού, ἐκτὸς τῶν ἄλλων προτερημάτων του, τῆς ἐργατικότητος, εἰλικρινείας καί ἀφοσιώσεως, ἔχει κυρίως καί τὴν δύναμιν νά εἰσχωρῆ στὰ μυστήρια τῆς γυναικείας καρδιάς καί νά τὴν γνωρίξῃ ἀπ' τὴν πραγματικὴ τῆς ὄψι».

«ΜΙΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΑ ΕΞ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ» (Πειραιεύς), γράφει : «Ἰδανικὸν σύζυγον θεωρῶ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον κατόπιν πολλῶν περιπετειῶν θ' ἀγαπήσω, μὴ ὑπολογίζουσα τόσον στὰ πλοῦτη. Ἀγαπῶ καλύτερα τὴ φτώχεια μὲ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιάς μου, παρὰ ὄλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου χωρὶς ἐκεῖνον».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέαι ἀπαντήσεις.